

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3531/2019
14.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић, Бранислава Босиљковића, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Јелена Рајачић, адвокат из ..., против тужених „ГГ“ АД ..., чији је пуномоћник Љиљана Попадић, адвокат из ..., и АД за ... "ДД" ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог „ГГ“ АД ..., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1449/19 од 15.07.2019. године, у седници већа одржаној 14.11.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог „ГГ“ АД ... изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1449/19 од 15.07.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог „ГГ“ АД ... изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1449/19 од 15.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П1 30/17 од 18.02.2019. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев и обавезани су тужени да за период од 01.03.2014. године до 31.08.2015. године солидарно исплате сваком тужиоцу понаособ на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора збирне новчане износе ближе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом почев од 23.10.2018. године до исплате, као и законску затезну камату обрачунату на појединачне месечне износе накнада сваком од тужилаца почев од доспелости до 22.10.2018. године, док је тужени АД за ... "ДД" ... обавезан да за период од 01.09.2015. године до 31.12.2016. године исплати сваком тужиоцу понаособ на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора збирне новчане износе ближе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом почев од 23.10.2018. године до исплате, као и законску затезну камату обрачунату на појединачне месечне износе накнада сваком од тужилаца почев од доспелости до 22.10.2018. године. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужиоцима

солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 212.910,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1449/19 од 15.07.2019. године, одбијене су жалбе тужених и потврђена пресуда Основног суда у Руми П1 30/17 од 18.02.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени „ГГ“ АД ... је благовремено изјавио ревизију на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог „ГГ“ АД ... као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП).

Према одредбама члана 404. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

У конкретном случају, по оцени Врховног касационог суда, не постоји потреба уједначавања судске праксе, јер побијана пресуда не одступа од судске праксе - пресуда овог суда Рев2 176/2015 од 03.02.2016. године и Рев2 2205/2016 од 27.10.2016. године, донетих у чињенично и правно истоветним споровима.

Не постоје ни други разлози предвиђени наведеном одредбом члана 404. став 1. ЗПП због којих би било места одлучивању о посебној ревизији, па је одлучено као у првом ставу изреке.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог „ГГ“ АД ... није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, која се у овом поступку сходно примењује на основу члана 436. истог закона, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају, тужба ради исплате (новчаног потраживања) у овом спору поднета је 01.03.2017. године од стране више тужилаца који се налазе у положају формалних супарничара из члана 205. став 1. тачка 2. ЗПП. Због тога се

вредност предмета спора, меродавна за оцену дозвољености ревизије по члану 403. став 3. ЗПП у вези члана 30. став 2. ЗПП, одређује према вредности главног захтева сваког тужиоца засебно. Вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде је износ од 116.806,71 динара, као највећи појединачно усвојени захтев једног од тужилаца на име укупно досуђене накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора и за исхрану у току рада који су тужени обавезани да солидарно исплате, који износ очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Износ обрачунатих, номинално исказаних и досуђених затезних камата није узет у обзир при одређивању вредности предмета спора, сходно члану 28. став 2. ЗПП.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијена вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, као меродавну за допуштеност ревизије по члану 403. став 3. ЗПП, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

Из тог разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић